

Arrest

nr. 147 921 van 17 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat L. GYSELAERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Chinese nationaliteit en bent u op 18 juli 1980 geboren in het dorp Andu in het Ngaba district in de provincie Sichuan in de Volksrepubliek China (VRC). U bent een boeddhist van de gelug orde en bent van Tibetaanse origine. U woonde eerst bij uw familie in het dorp Andu. In de zomer hielp u mee bij de oogst. Rond uw dertiende stopte u uw studies en ging u in het klooster van Andu wonen. Door de Chinese autoriteiten werd een patriottistische re-educatie campagne uitgevoerd. U werd verplicht tegen de dalai lama te zijn en het werd u verboden contact te hebben met lama's. U kon hiermee niet akkoord gaan. In 1997 ging u naar Lhasa. U kon daar niet in een hotel verblijven omdat u geen monnikencertificaat meer had. U besloot uw land te verlaten. U vertrok uit Tibet in september 1998. U reisde via Nepal. Vanaf november 1998 woonde u in Mundgod (India). U verbleef in het Gaden Sockpa Khangtsen klooster. In uw klooster verbleven ook leden van de

zogenaamde "Dorjee organisatie". Zij waren tegen de dalai lama en vielen mensen met een ander gedachtegoed dan hen aan. In oktober 2000 kondigden ze aan een nationale conferentie te houden over hun activiteiten tegen de dalai lama. U probeerde samen met andere mensen van uw regio te voorkomen dat dit zou gebeuren. U ging onder andere pamfletten plakken tegen hun ideeën. U werd drie keer door leden van de Dorjee organisatie geslagen. De eerste keer in april 2003. De laatste keer in 2008. Begin 2008 kreeg u ook een dreigbrief van deze organisatie. Hierin stond "u zult zien wat op een dag met u zal gebeuren als u zo gemotiveerd blijft". Sinds 2007 bent u lid van het middle path people's activity centre dat toebehoort aan de Tibetaanse autoriteiten. U nam deel aan de vredesmars van Dharamsala naar Tibet die werd georganiseerd op 10 maart 2008. Rond 17 maart 2008 werd u gearresteerd terwijl u in de vredesmars meeliep. U werd samen met vele anderen voor een tweetal weken opgesloten in het Kangra district. Dankzij de onderhandelingen van vijf verschillende organisaties werden jullie vrijgelaten. Ondanks dat het jullie werd verboden, nog verder te gaan met de vredesmars, besloten jullie toch door te zetten. Toen de Olympische fakkel, naar aanleiding van de Olympische spelen in China in Delhi aankwam, protesteerden jullie hiertegen. Nadien gingen jullie verder met de vredesmars. De vredesmars eindigde in augustus 2008. U keerde toen terug naar het klooster. Toen werd u twee keer door undercover agenten ondervraagd. Sindsdien kunt u uw familie in Tibet niet meer contacteren. Dit is te gevaarlijk voor hen. Ze werden immers bedreigd omwille van uw activiteiten in India. Vanaf eind 2009 verbleef u in Amdo village in McLeod Ganj in Dharamsala (India). Van 2010 tot 2012 studeerde u Engels bij het Tibetan Charity Youth Centre in Dharamsala. Die periode verkocht u kleren en schoenen op straat om in uw levensonderhoud te voorzien. U werd als Tibetaan ook gediscrimineerd in India. Op 10 augustus 2012 moest u bijvoorbeeld extra betalen wanneer u uw belkrediet wilde herladen. Toen u te kennen gaf hier niet akkoord mee te gaan, werd u geslagen en aangemaand te vertrekken. U kon het echter niet meer verdragen en sloeg terug, tot bloedens toe. Ondertussen kwamen Tibetanen langs die zeiden dat u beter kon weggaan. Dan werd u omsingeld door Indiërs. Het kwam tot een discussie tussen de Tibetanen en de Indiërs. U werd meegenomen naar het politiebureau. U werd door de politie geslagen toen u probeerde om hulp te bellen. U moest uw registration certificate for Tibetans (RC) tonen. In uw RC stond vermeld dat u geboren was in India, terwijl u eigenlijk geboren was in Tibet. Ze beschouwden uw RC dus niet als standaarddocument en u zou veel geld moeten betalen om uw RC terug te krijgen. Er werd gedreigd u naar de VRC te repatriëren. Uiteindelijk kwam het Tibetaanse department of security u ter hulp. Door geld te geven werd u uiteindelijk vrijgelaten uit het politiebureau. Bovendien duurde het soms lang om een RC te kunnen vernieuwen en was u niet in staat een SIMkaart aan te kopen door middel van uw RC. U besloot uit India te vertrekken. U verliet India op 22 november 2012 en kwam in België aan op diezelfde dag. U vroeg hier asiel aan op 23 november 2012. U vreest bij een eventuele terugkeer naar India te worden opgesloten in de gevangenis.

Ter staving van uw asielerelaas legt u volgende originele documenten voor: uw green book, een attest van het reception centre in Dharamsala, een attest van het central office Tibetan People's movement for middle way, een badge van kern marcheerder van de vredesmars, foto's van de vredesmars, foto's van Tibet, foto's van uw echtgenote en een cd-rom met een filmpje in verband met de vredesmars. U legt tevens kopieën voor van uw hukou, uw registration certificate for Tibetans (RC), een attest van het bureau van de dalai lama, een attest van de Nelen Khang in Nepal, een attest van de CTA, een attest van het klooster en foto's van monniken die werden mishandeld door die "Dorjee organisatie".

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, namelijk uw green book, het attest van het reception centre in Dharamsala en de kopieën van uw hukou, uw RC, het attest van het bureau van de dalai lama, het attest van de Nelen Khang in Nepal, het attest van de CTA, kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: KARCHUNG, Tsepoten (alias Konchuk Tsering en Lobsang Tsering), geboren op 18 juli 1980 en geboren te Andu in het Ngaba district in de provincie Sichuan in de Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS p.2-5) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1998 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is

toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw deelname aan demonstraties en uw jarenlange verblijf in een klooster in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Na uw vlucht uit de VRC in 1998 hebt u van november 1998 tot 22 november 2012 in India verbleven. Van november 1998 tot eind 2009 verbleef u in het Gaden Sockpa Khangtsen klooster te Mundgod. Vanaf eind 2009 verbleef u in een door u gehuurde kamer in Amdo village in McLoed Ganj in Dharamsala (India). Van 2010 tot 2012 studeerde u Engels bij het Tibetan Charity Youth Centre in Dharamsala. Die periode verkocht u kleren en schoenen op straat om in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS p.3-4, 7-8).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p.12).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan worden aangehaald dat de problemen die u ondervond door uw deelname aan de **vredesmars** niet meer actueel van aard zijn. De gevolgen hiervan bleven immers beperkt tot het jaar 2008. U werd eerst gedurende zeventien dagen vastgehouden. Na bemiddeling werd u vrijgelaten en zette u de vredesmars zelfs verder. U bent nadien nog twee keer ondervraagd, maar de laatste keer dateert reeds van 2008 (CGVS p.9-11). U hebt nadien nog een viertal jaar in India kunnen verblijven (CGVS p.21). Bovendien werd uw RC steeds vernieuwd, wat er niet op wijst dat u nog problemen zou hebben ondervonden met de Indiase autoriteiten (CGVS p.13).

Ook dient te worden opgemerkt dat u sinds u in 2009 uit het klooster bent vertrokken, geen problemen meer hebt ondervonden met leden van die zogenaamde **Dorjee organisatie** (CGVS p.19). U bleef nadien nog een drietal jaren in India. Dat u gedurende die drie jaar geen problemen meer met hen ondervond, wijst erop dat deze problemen niet meer actueel van aard zijn. Dit wordt bovendien bevestigd door het feit dat u zelf deze problemen niet aanhaalde bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Dit relativiseert bovendien de ernst van deze problemen.

Vervolgens kunnen ook wat betreft het incident nadat u extra moest betalen om uw **belkrediet** te vernieuwen enkele opmerkingen worden gemaakt. U werd na een gevecht meegenomen naar het politiebureau. Daar werden opmerkingen gemaakt omdat in uw **RC** vermeld wordt dat u in India geboren bent (hoewel u bent geboren in de VRC). Hierover kan worden aangestipt dat, hoewel dit soms lang duurde en u er geld voor diende te betalen, u er steeds in slaagde uw RC te verlengen gedurende de veertien jaar die u in India verbleef (CGVS p.13). Het is reeds jaren mogelijk voor alle Tibetanen, niet enkel degenen die in India zijn geboren, om een RC te verkrijgen. U had dus uw identiteitsgegevens in India kunnen regulariseren en zo eventuele problemen hiermee kunnen vermijden. Informatie hierover werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Bovendien wordt uw vrees ten opzichte van de Indiase autoriteiten omwille van de incorrecte gegevens in uw RC ondermijnd door het feit dat u met deze RC een Identity Certificate (IC) hebt aangevraagd en verkregen. U vroeg dit aan om naar het buitenland te kunnen vertrekken (CGVS p.13-14). U had dus geen angst om met dit document vanuit India langs de Indiase autoriteiten te vertrekken. Bovendien, na de tussenkomenst van het Tibetaanse department of security bent u uiteindelijk vrijgelaten uit het politiebureau. U hebt hier nadien

geen problemen meer door ondervonden (CGVS p.18). Ook hebt u deze vrees niet aangegeven in uw antwoorden in de vragenlijst van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) die u met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde, wat uw vrees hieromtrent sterk relativeert.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u geen SIM-kaart kunt kopen blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen (CGVS p.20). Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kunt verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Gelet op bovenstaande redeneringen zou dus geen van bovenvermelde problemen ertoe kunnen leiden dat u bij eventuele terugkeer naar India naar de **gevangenis** zou moeten of zou worden gerepatrieerd naar de VRC. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat geen deportaties van Tibetanen plaatsvonden van India naar de VRC.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u in India een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u uw IC moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS p.14). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over (CGVS p.22). Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Verder moet worden opgemerkt dat u niet kunt aangeven in welk land u een transfer maakte tijdens uw reis vanuit India naar Europa. U weet enkel dat u een tussenlanding maakte in een moslimland. Noch weet u in welke luchthaven u precies bent geland in Frankrijk (CGVS p.21-22). Dergelijk vage verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw reisweg.

In elk geval legt u noch uw IC, noch enig ander document voor ter staving van uw reisweg.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kunt terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kunt opnemen.

De overige door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts het attest van het central office Tibetan People's movement for middle way, uw badge van kern marcheerder van de vredesmars, foto's van de vredesmars, foto's

van Tibet, foto's van uw echtgenote, een cd-rom met een filmpje in verband met de vredesmars, kopieën van het attest van het klooster en foto's van monniken die werden mishandeld door de Dorjee organisatie. De foto's van Tibet en uw echtgenote zeggen niets over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Wat betreft de andere documenten, deze handelen allen over uw deelname aan de vredesmars en uw problemen met de Dorjee-organisatie. Deze aspecten van uw relaas zijn, zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, niet actueel van aard.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, hebt u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kunt worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In hoofddorde voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In ondergeschikte orde voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet evenals van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 35 van de Procedurerichtlijn.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van het BCHV evenals diverse stukken aangaande zijn deelname aan de vredesmars in India, zijn strijd voor Tibet en zijn persoonlijke problemen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2.1. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste dertien jaar voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.2. Inzake de gelijke behandeling van verzoeker en de toepasbaarheid *ratione temporis* van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet op retroactieve wijze op zijn asielaanvraag werd toegepast. Verzoeker heeft immers reeds op 23 november 2012 asiel aangevraagd, zijnde voor de inwerkingtreding van voormeld artikel op 1 september 2013. Verzoeker wijst er verder op dat tot voor kort de vluchtelingenstatus van in India levende Tibetanen veelal werd erkend en dat de Raad zich verzette tegen de toepassing van de figuur 'eerste land van asiel' wegens gebrek aan wettige basis. Verzoeker meent dat het beginsel van de non-retroactiviteit van de strengere wet hier dient te gelden.

Waar verzoeker stelt dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 8 mei 2013 en in werking getreden op 1 september 2013, niet kan worden toegepast op de asielaanvraag van verzoeker die dateert van 23 november 2012, stelt de Raad vast dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geen overgangsbepalingen voorziet voor zaken die reeds hangende zijn op het moment van haar inwerkingtreding. Bij ontstentenis van andersluidende overgangsregels is niet het ogenblik van de aanvraag, maar wel het ogenblik van de beslissingname determinerend. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N). Het loutere feit dat verzoeker voor de inwerkingtreding van de wet op 1 september 2013 een asielaanvraag had ingediend, laat niet toe te besluiten dat hij over een onherroepelijk vastgesteld recht beschikte. Bijgevolg kon artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet wel degelijk worden toegepast in de zaak van verzoeker. Het beginsel van niet-retroactiviteit van de strengere wet waar verzoeker aan refereert is afgeleid uit artikel 2 SW en geldt enkel voor de strafwetten. Voormeld artikel uit het Strafwetboek bevat immers twee fundamentele beginselen, meer bepaald het beginsel van de niet-retroactiviteit van strengere strafwetten en het beginsel van retroactiviteit van mildere strafwetten.

2.3.2.3. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC). Verzoeker zou zijn IC hebben afgegeven aan de 'smokkelaar' die zijn reis regelde. Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Zo meent verzoeker dat zelfs een effectieve registratie geen garanties biedt op terugkeer. Verzoeker verwijst ter staving van zijn stelling naar het rapport van het BCHV, bijgevoegd bij zijn verzoekschrift.

In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet langer in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt

dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij verwijst weliswaar naar een rapport van het BCHV, doch evenmin daarin wordt aangetoond dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC. Waar in voormeld rapport er nog op gewezen wordt dat er *"geen garantie"* is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering zijn IC te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar', stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.4. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar *"louter afhangt van beleidsinstructies"*, waardoor de Indiase regering slechts een *"ad-hoc"* vluchtelingenbeleid voert. Verzoeker levert kritiek op de feitengaring van de commissaris-generaal en stelt dat deze zich daarvoor louter kon verlaten op verklaringen van gesprekspartners binnen de Indiase overheid en de Tibetaanse organisaties, zonder er enige bevestiging van te kunnen vinden in de Indiase reglementering zelf. Wat betreft de registratie en de verlenging van de verblijfsvergunning voor Tibetanen, wijst verzoeker erop dat er zich daarbij *"geregeld serieuze moeilijkheden voordoen"*, terwijl de verlenging *"volledig afhangt van de goodwill van de Indiase autoriteiten en helemaal niet gegarandeerd is"*. Verzoeker verwijst naar het rapport van het BCHV om zijn stelling dat er een *"reëel risico"* bestaat op repatriëring naar China te staven. Tot slot merkt verzoeker op dat Tibetanen in India een aantal *"fundamentele ('socio-economische') rechten"* ontberen. Zo hebben zij slechts een beperkte mogelijkheid om eigendom te verwerven, een beperkte toegang tot hogere opleiding en enkel toegang tot de informele arbeidsmarkt. Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal 'bescherming' te nauw interpreteert als bescherming tegen vervolging, en zo voorbijgaat aan de vraag of Tibetanen van de Indiase overheid 'bescherming' krijgen ingeval van een dispuut over sociale rechten met de CTA.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *"anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement"*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. In zoverre verzoekster betoogt dat het verblijfsrechtelijke stelsel op *"loutere beleidsinstructies"* berust, stelt de Raad vast dat het stelsel berust op een wettelijke basis, met name de *"Foreigners Act"*, die vervolgens uitgewerkt werd in officiële en publieke richtlijnen van de overheid, met name de *"Order regulating entry of Tibetan nationals in India"* en in de diverse amenderingen daarvan in de loop der jaren.

Wat betreft verzoekers kritiek op de feitengaring van de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat, voor wat betreft de praktische implementering van het verblijfsrechtelijke stelsel in India, de Tibetaanse en Indiase autoriteiten ter zake de meest objectieve informatie kunnen verschaffen. Verzoeker toont geenszins aan dat de aldus bekomen informatie subjectief dan wel foutief tot stand gekomen zou zijn. Wat betreft de registratie en de verlenging van de verblijfsvergunningen voor Tibetanen (RC's) blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat het bekomen en het verlengen van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf,

afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *“alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar ook dat *“De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of ‘RC renewal’*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA gratis aangereikt. In de gevallen waar er zich meer ernstige problemen voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. In die gevallen waarop er inhoudelijke fouten op de RC prijken vermeldt de informatie tot slot nog dat er een procedure bestaat voor rechtzetting hiervan bij de Indiase autoriteiten in India, maar ook bij de consulaten in het buitenland (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad erop dat uit die verklaringen gebleken is dat hem op geen enkel moment gedurende zijn dertienjarig verblijf in India een verlenging van zijn verblijfsvergunning werd geweigerd en dat hem op basis van zijn RC een reisdocument (IC) werd uitgereikt. Het verblijfsrecht waarvan verzoeker genoot betreft een verblijfsrecht dat zonder enige wettelijke voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het door verzoeker beweerde *“reëel risico”* op repatriëring vanuit India naar China, blijkt evenwel uit de informatie van de commissaris-generaal dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. In het rapport van het BCHV wordt weliswaar gewezen op theoretische straffen van ‘deportatie’ en het achterlaten in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve deportatie van een legaal verblijvende Tibetaan naar China.

Wat betreft verzoekers stelling dat Tibetanen in India een aantal *“fundamentele (‘socio-economische’) rechten”* ontberen, zoals een beperkte mogelijkheid om eigendom te verwerven, een beperkte toegang tot hogere opleiding en tot de arbeidsmarkt, blijkt anderzijds uit de informatie van de commissaris-generaal dat Tibetanen met een RC *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijsystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). In zoverre verzoeker verwijst naar het rapport van het BCHV, stelt de Raad vast dat dit rapport zich louter beperkt tot algemene socio-economische grieven en een beklag over het verschil in rechten die Tibetanen als niet-ingezetenen genieten in vergelijking met Indiase staatsburgers. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat

tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie of bijkomende wettelijke voorwaarden voor het verwerven van onroerende goederen die in het verzoekschrift als “discriminaties” worden aangemerkt) maakt evenwel geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke verblijfsstatus kan beschikken die zonder voorwaarden onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat verzoeker daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft de vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ merkt de Raad op dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Gevraagd naar een opsomming van alle problemen waardoor hij India verlaten heeft, verklaarde verzoeker bij zijn asielaanvraag slechts het Indiase klimaat niet te verdragen. Dit gegeven houdt geen verband met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij de commissaris-generaal bracht verzoeker bijkomende problemen aan: i) een administratieve arrestatie van twee weken na deelname aan een vredesmars in 2008, ii) problemen met de Dorjee organisatie gedurende zijn verblijf in een klooster in Mundgod in de periode 2003-2008, iii) de onmogelijkheid om een sim-kaart te kopen met zijn RC, iv) het duurder aangerekend worden van bepaalde diensten in vergelijking met wat Indiase staatsburgers hiervoor betalen, v) de vereiste van smeergeld voor het verlengen van zijn RC. Wat betreft zijn problemen naar aanleiding van de vredesmars, evenals deze met de Dorjee organisatie, kon de commissaris-generaal terecht opmerken dat deze zich lang geleden afspeelden en verzoeker vervolgens nog jaren ongestoord in India bleef wonen en van de Indiase autoriteiten een reisdocument verkreeg, zodat deze problemen niet langer actueel zijn. Wat betreft de beweerde onmogelijkheid voor verzoeker om een Sim-kaart te kopen op basis van zijn RC, stelt de Raad vooreerst vast dat dit gegeven onvoldoende zwaarwichtig is om als ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ in aanmerking te nemen en dit bovendien een loutere bewering is die geen steun vindt in het administratief dossier noch in enig stuk dat door verzoeker is bijgebracht. Ook met betrekking tot verzoekers betoog dat hij voor bepaalde diensten meer moet betalen dan de Indiase staatsburgers en het feit dat hij soms steekpenningen moet betalen aan overheidsambtenaren dient te worden vastgesteld dat dit feiten zijn die niet kunnen gelijkgesteld worden met ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt verstaan.

In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker nogmaals zijn verklaringen en voegt hij ter ondersteuning daarvan enkele documenten bij. Uit wat voorafgaat is evenwel gebleken dat, daargelaten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, hieruit geen elementen kunnen gedistilleerd worden die erop zouden wijzen dat verzoeker actueel een gegronde vrees voor vervolging koestert, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in geval van een terugkeer naar India.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER